

Oslo kommune
Byrådsavdeling for eldre og sosiale tjenester

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet
Postboks 8036 Dep.
0030 OSLO

Dato: 09.11.2012

Deres ref:

Vår ref (saksnr):

Saksbeh:

Arkivkode:

201203998-6

Bjørnar Alvestad, 23 46 11 43

324

**HØRINGSUTTALELSE - FORSLAG TIL ENDRINGER I LOV 17. JULI 1992 NR. 100
OM BARNEVERN TJENESTER (BARNEVERNLOVEN) MED TILHØRENDE
FORSKRIFTER**

Byråd for helse og sosiale tjenester har i byrådets sak 27/2012 avgitt følgende høringsuttalelse på vegne av Oslo kommune:

”Oslo kommune viser til høringsbrev fra Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet av 05.09.2012 der departementet ber om kommunens høringsuttalelse til forslag til endringer i barnevernloven med tilhørende forskrifter:

Oppgave og finansieringsansvaret

Det er gitt en egen bestemmelse for Oslo kommune i barnevernloven som hjemler at Oslo kommune skal ivareta ”statlig regional myndighets oppgaver og myndighet”. Oslo kommune går derfor ut fra at de foreslåtte endringene på områdene finansieringsansvar og faglig samhandling mellom stat og kommune i liten grad får konkret betydning for Oslo.

Innenfor området organisering av barnevernet fremmer departementet forslag innenfor følgende områder:

- Endringer i finansieringsordningen i barnevernet
- Presiseringer i ansvarsfordelingen mellom stat og kommune ved løsningen av enkeltsaker
- Styrke statens generelle faglige rolle overfor kommunene
- Økt fokus på dialogen mellom stat og kommune

De gis ingen konkrete beskrivelser av hvilke virkninger de foreslåtte endringene får for Oslo kommune. Dette har sannsynligvis sammenheng med at forslagene dreier seg om forbedringer på ting som har vært belyst og drøftet i de ulike evalueringene av det statlige barnevernet som er gjennomført.

Bydelene i Oslo har det samme ansvaret etter barnevernloven som kommunene ellers i landet har. Barne- og familieetaten (BFE) i Oslo har bl.a. ansvar for å drive og fremskaffe plasser i

barneverninstitusjoner til bydelene, på samme måte som de statlige regionene har overfor kommunene ellers i landet. For Oslos del har denne ordningen vist seg å være vellykket, og i departementets evalueringer blir det vist til dette.

Organiseringen i Oslo hviler på tre forhold som Oslo kommune mener er avgjørende for at samhandlingen mellom det som kan kalles første- og andrelinjen i Oslo kan sies å ha fungert bedre enn mellom kommunene og regionene ellers i landet.

1. Bydelene har full valgfrihet til hvilket tiltak som skal benyttes, og hvem som skal levere tiltaket. Det innebærer at BFE ikke kan kreve at bydelene benytter kommunale plasser.
2. Bydelene har det fulle finansieringsansvaret for alle barneverntiltak.
3. Det faglige, økonomiske og politiske ansvaret for at barneverntjenesten fungerer best mulig ligger på det samme forvaltningsnivået – i kommunen.

I tillegg kommer bydelens størrelse og nærhet til hverandre. Oslo kommune mener størrelse er en avgjørende forutsetningen for å kunne være en kompetent faglig aktør med bred erfaring som bestiller. Grorud med sine snaue 27 000 innbyggere har den minste befolkningen av Oslos bydeler. Det er kun 31 kommuner i Norge som har flere innbyggere enn dette. Seks av bydelene i Oslo brukte over 100 mill. på barnevern i 2011. Det var kun 8 kommuner ellers i landet som hadde et nettoregnskap på mer enn 100 mill.

I departementets forslag om å legge et større finansieringsansvar til kommunene ligger det forventninger til økt insitamenter for kommunene til å finne alternativer til plassering som sådan, eller alternativer til plassering i institusjon. Noe av denne forventningen virker å hente inspirasjon fra hvordan finansieringsordningen i Oslo har fungert.

Oslo kommune tror endringen departementet foreslår kan være riktig vei å gå, men tror at forventningene om vridning til andre tiltaksvarianter enn institusjon bør dempes. Både fordi den foreslåtte endringen er forholdsvis beskjedne i forhold til hva en institusjonsplass faktisk koster. Men også fordi endringen i finansiering ikke følges opp med en reell valgfrihet for kommunene. Etter det Oslo kommune forstår skal det fortsatt være slik at det er staten som bestemmer hvilken institusjonsplass som skal brukes i det enkelte tilfelle.

Hvis kommunen selv får velge hvilken plass i institusjon som skal brukes, slik bydelene i Oslo kan, tror Oslo kommune dette bedre utnytter potensialet i insitamenter. Dette vil i større grad også tvinge fram endringer i institusjonstilbudet, slik at dette blir tilpasset etterspørselen i kommunene bedre enn det som muligens har vært tilfelle til nå. Om dette blir en realitet, vil i tilfelle også avhenge av i hvilken utstrekning regionene reelt sett blir avhengig av inntektene fra salg av institusjonsplasser. Det faktum at Oslo kommunes Barne- og familieetat må tilpasse tilbudet av institusjonsplasser til etterspørselen fra, relativt sett, store barnerverntjenester med omfattende faglig basert bestillerkompetanse, har i hvert fall gitt Oslo kommune et bredspektret tilbud av plasser i institusjoner som dekker de behov som til en hver tid finnes.

De foreslåtte endringene innebærer at det fortsatt vil være slik at det faglige, økonomiske og politiske sluttansvaret er delt mellom kommunen på den ene siden og regionen på den andre. Dette vil ventelig fortsatt være en utfordring i enkeltsaker. Gjensidig respekt for hverandres fag- og beslutningskompetanse er en forutsetning for at dette kan løses. Oslos gode erfaring med at det samlede sluttansvaret ligger på det samme forvaltningsnivået bør ikke undervurderes i denne sammenheng.

Forslagene knyttet til å styrke statens generelle faglige rolle overfor kommunene og å øke fokus på dialogen mellom stat og kommune synes først å fremst å ha tatt utgangspunkt i de erfaringene som er høstet i samhandlingen mellom kommunene og regionene. Oslo kommune har ingen kommentarer til forslagene som, så langt vi kan se, i stor grad handler om å tydeliggjøre roller og ansvar mellom kommunene og de statlige regionene.

Oslo kommune mener at det finnes et forbedringspotensial, og ønsker å påpeke at statens generelle faglige rolle overfor kommunene også må gjelde for Oslo kommune. Vår erfaring så langt er at Bufdirs oppmerksomhet i stor grad har dreid seg om tjenester som skal gjøres overfor landets øvrige kommuner og samhandlingen med disse kommunene. Dette har ført til at service overfor Oslo kommune har blitt sporadisk og tilfeldig. Vi forutsetter at oppgavene som skal løses gjennom å styrke statens generelle faglige rolle også vil komme Oslo kommune til del.

Når det gjelder målsetningen om å øke fokus på dialogen mellom stat og kommune, slutter Oslo kommune seg til dette. I enkeltsaker vil ikke dette ha betydning for Oslo kommune, men når det gjelder foregående punkt, ser vi et åpenbart behov for at staten styrker dialogen med Oslo kommune.

Styrking av barns rettigheter

Nummereringen følger den tilsvarende nummereringen i høringsnotatet.

12. Lovfesting av krav til forsvarlighet i barnevernloven

Oslo kommune er positiv til forslaget om et lovfestet forsvarlighetskrav – en rettslig standard – som stiller krav til ytelse av faglig forsvarlige tjenester iht. barnevernloven. En slik rettslig standard vil representere en minimumsstandard og være veiledende for barnevernstjenestens arbeid. En vurdering av hvorvidt en rettslig standard er oppfylt vil være skjønnsmessig og variere fra kommune til kommune. Forsvarlighetskravet er dynamisk og endres i takt med samfunnsutviklingen.

Lovfesting av en rettslig standard vil, etter Oslo kommunes oppfatning, være en stadfesting av allerede eksisterende krav til barnevernstjenestens tjenesteutøvelse og sikring av barns rettigheter. Som rettslig standard gir imidlertid en lovfestet rett et større fokus på kommunens ansvar og kan bidra til større oppmerksomhet på enkelttjenester som tilbys. Spørsmålet om brudd på forsvarlighetskravet vil bli prøvet som en nedre faglig standard. Fylkesmannen vil ved sin kontrollfunksjon måtte foreta en samlet vurdering av forsvarlighetskravet, noe som igjen vil ha betydning for private parter ved vurdering av erstatningssøksmål.

13. Barns rett til medvirkning og barns mulighet til å ha en særskilt tillitsperson

Oslo kommune ser positivt på forslaget om barnets rett til medvirkning og involvering av en særskilt tillitsperson. Vi deler departementets oppfatning av at høring av barn er en egen prosess, slik at retten til medvirkning for barn og unge må utøves under hele saken og under hele forløpet i barnvernet. Følgelig mener vi at barnets adgang til å la seg bistå av en person de har tillit til ikke bør begrenses til de tilfeller der barnevernet har overtatt omsorgen for barnet, men gjelde enhver kontakt barnet har med barnevernstjenesten.

Oslo kommune viser til at barn som er midlertidig plassert etter bvl. § 4-6, 2. ledd ofte vil ha et særskilt behov for en person de stoler på i møte med barneverntjenesten, og at en midlertidig periode i enkelte tilfeller kan vare opp til 6-7 måneder, slik beramningstiden for fylkesnemnda

er i dag. Vi foreslår at ordlyden endres slik at det fremgår at ordningen med tillitsperson også omfatter disse situasjoner.

Forslaget omhandler ikke om tillitspersonen skal gis anledning til å være til stede i forbindelse med rettslige prosesser. Under behandlingen av saker i fylkesnemnda vil barn, dersom de har selvstendige partsrettigheter være representert ved egen advokat. Oslo kommune vurderer at barnet på denne måten vil være ivaretatt på en god måte, og at retten til å ha med seg en tillitsperson bør begrenses til kontakten med barneverntjenesten. Det bør videre overlates til fylkesnemnda å vurdere om barnets tillitsperson skal gis anledning til å være til stede i forbindelse med sak i fylkesnemnda som en støtte for barnet. Hver av partene står dertil fritt til å bringe inn tillitspersonen som vitne i en sak. Vi støtter også departementets syn om at det bør utarbeides klare retningslinjer for dem som opptre som tillitsperson for barnet, mht tillitspersonens oppgaver og funksjon.

Oslo kommune vil påpeke at en lovfesting av barnets rett til å ha en tillitsperson med seg stiller krav til saksbehandlingen i barnevernstjenesten. Herunder bør det, etter vårt syn inngå en presisering av konsekvensene av å unnlate å la barnet ha med seg en tillitsperson, slik at unnlatelsen ikke vil bli betraktet som en saksbehandlingsfeil som får virkning for det vedtak som er fattet. Videre bør det fremgå at et vedtak om ikke å gi mulighet til å ha en tillitsperson tilstede kan påklages og lede til at barnets ønske om tillitsperson høres. Vi foreslår derfor at bestemmelsens andre setning gis følgende utforming:

"Barn som barneverntjenesten har omsorgen for kan i møte med barneverntjenesten gis anledning til å ha med seg en person som barnet har særlig tillit til".

14. Begrepsbruken i barnevernloven

Departementet har anmodet om høringsinstansenes syn på hvorvidt begrepsbruken i barnevernloven bør endres. Dette gjelder særlig begrepene *fosterhjem*, *fosterbarn* og *fosterforeldre*, *institusjon* og *barn med alvorlige atferdsvansker*.

Oslo kommune er enig med departementet at begrepene fosterhjem, fosterbarn og fosterforeldre er godt innarbeidete og allmenn kjente begreper. Videre mener vi at ordet "institusjon" ikke bør erstattes med "hjem". Bakgrunnen for dette er at barnet som utgangspunkt ikke skal vokse opp på institusjon. De senere år har vi erfart at antall oppholdsdøgn et barn er i institusjon er redusert.

Begrepet "alvorlige atferdsvansker" er grunnvilkåret i bvl. § 4-24. Det vises til at begrepet er et innarbeidet vilkår, og at det sammen med opplistingen av de tre alternative måtene atferdsvanskene kan komme til uttrykk har vært med på å fastlegge terskelen for denne type alvorlige inngrep overfor barn. Dersom ordlyden i bvl. § 4-24 endres må det vurderes nøye om endringen vil kunne påvirke terskelen for inngrep. Vi kan heller ikke se at det finnes uttrykk som bedre beskriver situasjonen til ungdom som må plasseres etter atferdsbestemmelsene i loven.

Vi er også usikre på hvor stigmatiserende lovens grunnvilkår er for barn og ungdom er, i og med at begrepet kun benyttes under behandling av saken i fylkesnemnda og ved en eventuell rettslig overprøving. Begrepet benyttes altså ikke i det daglige slik som de begrepene som er gjennomgått ovenfor. Oslo kommune vurderer at grunnvilkåret om alvorlige atferdsvansker ikke bør endres.

15. Hjelpetiltak for barn og barnefamilier

Oslo kommune slutter seg til departementets forslag til endring av § 4-4, første og annet ledd, men ønsker en ytterligere presisering slik at hjelpetiltakene også kan anvendes for å avhjelpe mangler ved barnets omsorgssituasjon. Det følger av bvl. § 4-5 at barneverntjenesten har en plikt til å vurdere om *”hjelpen er tjenelig, eventuelt om det er nødvendig med nye tiltak...”*. Oslo kommune vurderer at det også burde gjøres endringer i denne bestemmelsen i sammenheng med at departementet ønsker å løfte frem formålet med hjelpetiltak. Å ta inn en presisering av at barneverntjenesten har en plikt til å vurdere løpende hjelpetiltak opp mot formålet om å få til en positiv endring hos barnet eller i familien kan være én mulighet.

Departementets forslag til ny lovtekst med uttrykkelig henvisning til at tiltaket skal ha som formål å bidra til en ”positiv endring” hos barnet og familien kan virke begrensende for hvilke tiltak som barneverntjenesten setter i verk. Dermed vil formuleringen kunne bidra til en innskrenkning i hjelpetiltak som tilbys framfor en utvidelse. Oslo kommune foreslår følgende tilføyelse i forslaget til § 4-4 1. ledd:

”Barneverntjenesten skal bidra til å gi det enkelte barn gode levevilkår og utviklingsmuligheter ved råd, veiledning og hjelpetiltak. Hjelpetiltak skal ha til formål å bidra til positiv endring i, eller avhjelpe mangler ved, barnets eller familiens omsorgssituasjon.”

17. Forslag om styrking av barnevernets oppfølging av barn under og etter varetekt og straffegjennomføring

Oslo kommune deler departementets syn om at barnevernstjenesten bør ha et oppfølgingsansvar for barn som fengsles før de fyller 18 år. Oslo kommune vurderer at ansvaret for oppfølging av ungdom under soning bør legges til den kommunen hvor ungdommen hadde sitt bosted på tidspunktet for pågripelsen. Normalt vil det ikke være usikkerhet knyttet hvilken kommune som er reell bostedskommune. Ved tvil knyttet til dette bør registrert adresse være avgjørende for ansvarsforholdet. Finnes ikke registrert bostedsadresse fordi barnet for eksempel er mindreårig asylsøker må barnevernet der barnet er/var plassert i mottak ha ansvaret for oppfølgingen.

Ikke sjelden vil det alt ha vært kontakt mellom ungdommen og lokal barneverntjeneste, og bostedskommunen vil ofte være et naturlig sted også for bosetting etter løslatelse.

Oslo kommune deler departementets synspunkter knyttet til at ansvaret vanskelig kan pålegges den kommunen hvor ungdommen har tenkt å bosette seg. Det vises til at dette ofte vil være uklart, og at det sjelden vil være klart hvilken kommune ungdommen har tenkt å bosette seg allerede ved pågripelse.

18. Samvær med søsken etter omsorgsovertagelse

Departementets forslag til ny lovtekst lyder:

§ 4-19, 2.ledd

“Når det er fattet vedtak om omsorgsovertagelse, skal fylkesnemnda ta standpunkt til omfanget av samværsretten, men kan også bestemme at det av hensyn til barnet ikke skal være samvær. Fylkesnemnda kan bestemme at foreldrene ikke skal ha rett til å vite hvor barnet er. Ved omsorgsovertagelsen skal fylkesnemnda også vurdere om det skal fastsettes samvær mellom søsken”.

Det følger av ordlyden og av departementets vurderinger i høringsnotatet at “forslaget vil ha et bredt virkeområde, ettersom det medfører at søskensamvær skal vurderes i alle saker hvor

fylkesnemnda fatter vedtak om omsorgsovertagelse...”. Samtidig vurderer departementet at dette ikke vil medføre flere rettslige prosesser.

Det er i høringsnotatet ikke gjort vurderinger av hva slags rolle søsken vil ha under behandlingen av samværsspørsmålet i fylkesnemnda.

Av barnevernloven (bvl.) § 6-3 følger det at barn som har fylt 15 år og forstår hva saken gjelder kan opptre som part i fylkesnemnda. Det bemerkes at også søsken over 18 år vil bli berørt av lovforslaget. I særskilte tilfeller vil også barn under 15 år kunne få selvstendige partsrettigheter. Det følger av forvaltningsloven (fvl) § 2e at en hver som berøres direkte av et vedtak skal gis partsrettigheter. Da det i lovforslaget legges opp til en ordning hvor det i alle saker skal vurderes søskens rett til samvær, vil disse alltid berøres direkte og ha selvstendige partsrettigheter.

Slik Oslo kommune vurderer det vil lovendringen og nåværende saksbehandlingsregler i barnevernloven gi søsken over 15 år en selvstendig rett til å være til stede under behandlingen av samværsspørsmålet. Eldre søsken vil som en konsekvens av dette få en rett til å være representert ved advokat i fylkesnemnda. Dersom eldre søsken gis en slik rett kan det oppstå utfordringer knyttet til taushetsplikt og en felles behandling av omsorgsovertagelsen og samværsspørsmålet. Eksempelvis er det tenkelig at mor i en sak om omsorgsovertagelse vil kunne motsette seg at et av barnets halvsøsken, som kanskje heller ikke bor sammen med henne, er til stede under behandlingen av saken. Konsekvensen av en felles behandling vil kunne bli at søsken gis innsyn i opplysninger som utgangspunktet vil være underlagt taushetsplikt. På samme måte som det i dag oppstår uenighet knyttet til hvordan fylkesnemnda skal behandle samværsspørsmålet for en far som ikke har partsrettigheter til omsorgsovertagelsen, vil dette kunne bli et tema for søsken og halvsøsken. Etter Oslo kommunes vurdering bør departementet drøfte og tydeliggjøre hvorvidt søsken og halvsøsken skal kunne gis selvstendige partsrettigheter under behandlingen av saken i fylkesnemnda, på samme måte som andre slektninger i dag etter bestemmelsens 4. ledd kan kreve dette.

For søsken som har fylt 7 år, men som ikke har partsrettigheter etter bvl. § 6-3 annet ledd, følger det av bestemmelsens første ledd at barnet skal informeres og gis anledning til å uttale seg før det tas avgjørelse i sak som berører ham eller henne. Det følger også av barnekonvensjonen artikkel 12 at barn skal bli hørt ”i enhver rettslig eller administrativ prosess som angår barnet...”. Barnet som omsorgsovertas har naturligvis en rett til å bli hørt. Som en konsekvens av lovendingsforslaget vurderer Oslo kommune at også søsken vil ha en ubetinget rett til å bli hørt i saken. Det må i så fall legges opp til ordninger som ivaretar dette på en forsvarlig måte, og det vil være naturlig at departementet kommenterer hvordan dette skal ivaretas. Lovendringen vil, slik vi vurderer det, innebære et betydelig økt ansvar og en omfattende oppgave for fylkesnemndene til å sikre at søsken blir hørt i forbindelse med rettslige prosesser hvor samvær skal fastsettes.

Ordlyden i forslaget innebærer videre at både foreldre og søskens rett til samvær skal vurderes i forbindelse med en sak om omsorgsovertagelse. Som en konsekvens av lovendringen oppstår spørsmålet om samvær for søsken må vurderes på nytt i forbindelse med senere saker etter bvl. § 4-19, 5. ledd. Dette er ikke drøftet i høringsnotatet. Vi viser til Rt. 2002 s 1378 og Rt. 2004 s. 1300 hvor det konkluderes med at samværet for alle samværsberettigede må vurderes og ses i sammenheng når retten eller fylkesnemnda skal vurdere samværsspørsmålet. Dette gjelder uavhengig hvem som har bedt om en ny regulering av samvær, og uavhengig av om andre samværsberettigede har et ønske om å involveres i prosessen.

Høyesterett uttalte blant annet i Rt. 2004 s. 1300:

”Hensynet til barnets beste tilsier således at spørsmålet om samvær blir gitt en samlet bedømmelse som omfatter alle de aktuelle samværsberettigede.”

Rettspraksis innebærer at søskens rett til samvær vil måtte vurderes i alle rettslige prosesser knyttet til samværsspørsmålet, og ikke kun ved omsorgsovertagelsen. Det kan også stilles spørsmål ved om søsken også vil ha en selvstendig rett til å begjære en ny vurdering av samværsspørsmålet etter bvl. § 4-19 femte ledd. Heller ikke dette er drøftet i høringsnotatet.

Etter Oslo kommunes vurdering er det mange aspekter og mulige konsekvenser av forslaget som ikke er vurdert i høringsnotatet. Forslaget vil kunne påvirke de rettslige prosessene i stor grad både for gjennomføring og omfang.

19. Barneverntjenestens ansvar for å følge opp barnet etter en omsorgsovertagelse

Oslo kommune støtter departementets syn på behovet for presisering av barnevernstjenestens plikt til å følge opp barn som det har overtatt omsorgen for.

20. Tilsyn og kontroll med barn i fosterhjem

Oslo kommune deler departementets og andre interessenters beskrivelse av svakheter og mangler ved dagens tilsynsordning. Tilsyn er et sentralt virkemiddel for å ivareta rettsikkerheten til fosterbarna, og det er etter vår mening viktig å ha en tilsynsordning som er tilpasset dagens virkelighet. Det har tidligere fremkommet forslag om å legge tilsynsansvaret til Fylkesmannen. Oslo kommune er usikker på om dette vil være et godt alternativ til dagens ordning, og savner departementets utredning av flere alternativer. Når slike alternativer ikke er utredet støtter Oslo kommune imidlertid departementets forslag som innebærer kommunens frihet til å organisere tilsynet utenfor barneverntjenesten. En slik organisering gir Oslo kommune muligheter til å etablere en solid tilsynsordning som bygger på en kombinasjon av egne ansatte og eksterne oppdragstakere. Vi vil understreke at forutsetningen for at dette skal bli en god ordning er at departementet i forskrift og veileder ikke gir føringer som begrenser mulighetene for fleksible ordninger.

23. Presisering av barnevernloven § 8-4 om oppholdskommunens ansvar for å reise sak for fylkesnemnda

Departementets forslag til nytt annet ledd i bvl. § 8-4 lyder:

”Endring i barnets tilknytning til kommunen i tidsrommet mellom sak er reist og vedtak fattet i fylkesnemnda, medfører ingen endring i ansvarsforholdet hvis det ikke blir inngått avtale som nevnt i første ledd annet punktum”

Oslo kommune vurderer at det bør presiseres og fremgå direkte av lovteksten at det er ansvaret for gjennomføring av fylkesnemndssaken som ikke endres ved en flytting i perioden mellom en sak blir reist og vedtak blir fattet. Dersom kommunen ikke får medhold i fylkesnemnda vil ny kommune måtte overta den videre oppfølgingen av saken.

Følgende presisering foreslås:

”Endring i barnets tilknytning til kommunen i tidsrommet mellom sak er reist og vedtak fattet i fylkesnemnda, medfører ingen endring i ansvarsforholdet for gjennomføring av saken hvis det ikke blir inngått avtale som nevnt i første led annet punktum.”

24. Beregning av plasseringstid etter barnevernloven § 4-24

Oslo kommune vil bemerke at behandlingstiden for fylkesnemnda i Oslo og Akershus i dag kan være opptil 4 måneder fra et midlertidig vedtak om plassering blir fattet til det foreligger et endelig vedtak om plassering med hjemmel i bvl § 4-24. Erfaring viser at det vil kunne være vanskelig å få i gang et systematisk arbeid med ungdom før det foreligger et endelig plasseringsvedtak. Den midlertidige perioden vil ofte være preget av mye motstand og oppmerksomhet rettet mot den kommende fylkesnemndsbehandling. Den gjenstående tidsperioden kan da være for kort til å gi de ungdommene med størst utfordringer den behandlingen de vil ha behov for.

25. Fristen for å bringe fylkesnemndas vedtak inn for domstolen

Oslo kommune støtter departementets syn om en harmonisering av ankefristen i tvisteloven og fristen for å begjære rettslig overprøving av fylkesnemndas vedtak. Særlige grunner knytter til behovet for å bringe klarhet i barnets omsorgssituasjon taler for en nedkorting av ankefristen i barnevernloven. ”

Med vennlig hilsen

Björg Månum Andersson
kommunaldirektør

Nina Backer-Røed
oppvekstsjef

[Godkjent og ekspedert elektronisk](#)